

ת"פ 41026/08/19 - מדינת ישראל נגד מסראו סיבהט

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 41026-08-19 מדינת ישראל נ' סיבהט (עציר)
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מסראו סיבהט (עציר)

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד מור מלכה, שלוחת תביעות ראשל"צ

ב"כ הנאשם: עו"ד אבי אלפסי

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות: **תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר**, לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **אי נקיטת צעדי זהירות בחיה**, לפי סעיף 338(א)(6) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 10.8.2019 בסמוך לשעה 06:30 הגיעו א"א (להלן: המתלונן או א') וחברתו פ' לביתה של פ'פ', ושניהם נכנסו לבניין.

באותה עת שהה הנאשם בכניסה לבניין יחד עם כלבו ויחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה. פ' עלתה לדירתה ואילו המתלונן נשאר למטה כדי לעשן סיגריה. הנאשם, שהיה תחת השפעת אלכוהול, פנה למתלונן ודרש ממנו סיגריה. משהשיב המתלונן לנאשם כי לא נותרו לו סיגריות, קילל הנאשם את המתלונן, ניגש אליו ונגח עם ראשו בראשו של המתלונן.

בתגובה התגונן המתלונן מפני הנאשם, ובמהלך מאבק בין השניים, הפיל הנאשם את המתלונן ארצה והורה לכלבו לתקוף את המתלונן. הכלב עלה על המתלונן, בעודו שוכב על הרצפה, ושרט אותו בראשו ובצווארו.

עמוד 1

בשלב זה אחרים שהיו במקום הצטרפו לנאשם, ובעוד המתלונן שוכב על הרצפה, וכולם ביחד בעטו במתלונן בכל חלקי גופו ובראשו, עד שהמתלונן איבד את הכרתו.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות בדמות שן שבורה, שבר בסינוס מקסילרי מימין, דימות תת עכבישי מינימלי, נפיחות בפנים, שריטות בפנים ובצוואר וסימנים אדומים בפלג גופו העליון. עוד נטען שהנאשם נטל את מפתחות הרכב של המתלונן ועזב את המקום.

עוד נטען שבמועד הרלוונטי החזיק הנאשם כלב מסוכן מסוג פיטבול, למרות שרישיון החזקת הכלב בוטל על ידי השירות הווטרינרי של עיריית ראשון לציון.

בכתב האישום נטען שלמתלונן נגרמה חבלה נוספת, אולם בעקבות הבהרת המאשימה לפיה אותה חבלה נכתבה בטעות, אין ליחסה לנאשם.

תשובת הנאשם לאישום ויריעת המחלוקת

3. הנאשם לא חלק על כך שהתפתחה תגרה בינו לבין המתלונן, ואולם טען שהמתלונן הוא שתקף אותו. הנאשם הכחיש שהיה יחד עם אחרים במקום לאורך כל האירוע.

לטענת הנאשם הוא ירד למטה על מנת שכלבו יעשה את צרכיו. הנאשם אישר שפטיפטה עלתה לביתה ושהמתלונן נשאר למטה כדי לעשן סיגריה, אולם הכחיש שפנה אל המתלונן, שהיה, לדבריו, תחת השפעת אלכוהול. לטענת הנאשם, המתלונן הוא זה שפנה אליו, לאחר שסבר שהנאשם דיבר אליו, בעוד שבפועל הנאשם דיבר אל כלבו. מששמע זאת המתלונן, פנה אל הנאשם שואל אותו: "מה אמרת". למרות שהנאשם השיב לו שדיבר את כלבו, נתן לו המתלונן בפתאומיות מכת אגרוף לחזה. לטענת הנאשם הוא הרחיק את המתלונן ממנו בדחיפה, אולם המתלונן לא הרפה, ונתן לו עוד מספר מכות לפנים. לטענת הנאשם, הוא היכה בחזרה את המתלונן "כדי שיניח לו". במהלך המגע בין השניים נפל המתלונן, ככל הנראה התעלף, והנאשם ניסה להעיר אותו בכך שנתן לו סטירות לפנים.

הנאשם הודה שהחזיק בכלב, אולם טען שלא ידע שהרישיון להחזקת הכלב בוטל, ושלל כל מגע בין הכלב לבין המתלונן.

הנאשם הודה שנגרמו למתלונן חבלות, אולם לדבריו התעודות הרפואיות אינן משקפות את החבלות המצוינות בכתב האישום.

4. ניתן לסכם ולומר שהנאשם אינו כופר בכך שהיכה את המתלונן, בין היתר בדרך של מתן סטירות בפניו שעה שהמתלונן שוכב על הרצפה, תוך שסיפק הסברים למעשיו אלו. הנאשם אף לא הכחיש שדחף והכה את המתלונן, כאשר כתוצאה ממעשיו אלו המתלונן נפל על הרצפה ויתכן שאף התעלף, אולם טען שהדבר נעשה במטרה להגן על עצמו על רקע מכות שחטף מהמתלונן, כאשר בכל מקרה התקיפה לא נעשתה באמצעות כלבו.

החלק הראשון של האירוע ובחינת עדות המתלונן

5. אין חולק על כך שלאורך כל האירוע נכחו במקום רק המתלונן והנאשם. בתחילת האירוע, וטרם החלו המעשים האלימים, נכחה במקום גם פ', ובסופו הגיע למקום אחיו של הנאשם. מכאן שלעדויות של המתלונן חשיבות מכרעת בקביעת ממצאי עובדה. ואולם, לאחר ששמעתי את עדותו של המתלונן בבית המשפט, מצאתי שלא ניתן להסתמך עליה ולבסס עליה הרשעה מבלי שזו תיתמך בראיות חיצוניות. אבהיר מיד שאיני קובע כי המתלונן שיקר בעדותו, וניתן לקבוע על סמך הראיות שהוצגו שהוא הותקף על ידי הנאשם. עם זאת, איני בטוח שהשתלשלות הדברים שתוארה על ידו משקפת את שהתרחש במקום בפועל. אקדים מעט את המאחר ואומר שבסופו של יום מצאתי להרשיע את הנאשם, בין היתר, על סמך גרסתו שלו עצמו, תוך שמצאתי לדחות את טענתו כי עומדת לו ההגנה המשפטית של "הגנה עצמית".

6. הקשיים בגרסת המתלונן באו לידי ביטוי במספר היבטים. האחד, במהלך עדותו בבית המשפט הרבה המתלונן להשתמש במילים "לא יודע", "לא זוכר", "יכול להיות ש...", "אני מאמין ש...". במקומות רבים, בפרט בשלב החקירה הנגדית, השיב על שאלות רבות שנשאל שהוא אינו מעוניין לזכור את פרטי האירוע ולכן אינו משיב (ראו לדוגמא עמודים 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34). נוסף על כך אמר: "אני איבדתי הכרה, אני לא כל כך זוכר כשקמתי מה היה באותו לילה" (עמ' 30 ש' 28), והבהיר שהוא אף אינו מעוניין לזכור את מה שהיה (עמ' 31 ש' 11). דומה שבשים לב לבעיות הזיכרון של המתלונן, אין צורך להכביר מלים על חוסר היכולת לבסס ממצאים עובדתיים בהסתמך על דבריו בלבד.

7. נימוק נוסף לחוסר היכולת להסתמך על דברי המתלונן נוגע למצבו התודעתי. בכתב האישום צוין שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול. עובדה שלא צוינה בכתב האישום היא שגם המתלונן שתה אלכוהול באותו ערב. המתלונן סיפר ששתה באותו לילה כמות לא מבוטלת של אלכוהול (4 בירות "של חצי" ו"שוט אחד או שניים של ויסקי"). בהערת אגב אציין שמדובר בכמות אלכוהול הגדולה מהכמות ששתה הנאשם. על אף שפ' העידה שהמתלונן שתה "לא ברמה של לאבד את הבן אדם" (עמ' 45 ש' 30), הרי שנתון זה יכול להשתלב עם טענת הנאשם להתנהגות מוזרה מצד המתלונן בתחילת האירוע, ואף עם זכרונו המוגבל של המתלונן מיד לאחר האירוע.

8. לבעיות הזיכרון של המתלונן היבט נוסף. מדברי אחיו של המתלונן (ע"ת 1) עולה שלאחר שראה את אחיו מגיע הביתה לאחר האירוע כשהוא שוטט דם, ניסה לברר עמו מה קרה. לדבריו, ניסה תחילה לדבר עם המתלונן בביתם ללא הצלחה, ורק בבית החולים השיב לו המתלונן שתקפו אותו. עוד הוסיף שכל שזכר המתלונן באותה נקודת זמן הוא את השם "אבי". עקב מידע זה חזר האח לבניין, דיבר עם פ' שפנתה לשכנים לברר מה קרה (עמ' 8-9). לאחר שחזר לבית החולים ולאחר שהמשטרה הגיעה למקום, ידע המתלונן לספר לו שמישהו שהסתובב עם כלב ביקש ממנו סיגריה, ובהמשך נתן לו אגרוף (עמ' 9 ש' 10-16).

על אף שאיני מטיל ספק ביושרו של האח, דומני שאין בעדותו כדי לחזק במידה רבה את ראיות התביעה, זאת על אף בקשת המאשימה להכיר בה כ"אמרת קורבן אלימות" בהתאם לסעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. הטעם לכך משולש. האחד, המתלונן עצמו העיד בפני וניתן היה לשמוע את גרסתו לאירוע מנקודת מבטו ממקור ראשון. השני, ממילא מצאתי שלא ניתן להסתמך על דברי המתלונן עקב מצבו התודעתי לאחר ששתה כמות גדולה של אלכוהול, ומכאן שגם לא ניתן להסתמך על הדברים שמסר לאחיו מיד לאחר האירוע. השלישי, מצאתי שעלה בידי ההגנה לעורר ספק שמא דברי האח מבוססים רק על דברים ששמע מאחיו, או שמא גם על פרטים אותם שמע מפ' ומהסקת מסקנות שלו לאחר שראה את מצבו של אחיו. אדגיש שאין באמור כדי לקבוע שהאח שיבש חקירה

או המציא דברים. עם זאת, לאור דלות המידע שנמסר לו על ידי המתלונן בתחילת האירוע, מצאתי לתת משקל נמוך ביותר לתיאורים שמסר.

כהערה כללית אציין שעל אף קיומן של סתירות בין גרסתו של המתלונן לבין גרסתו של אחיו, לא התרשמתי שהסתירות נבעו משקרי השניים או מרצון לשקר, אלא מתוך אי בהירות וחוסר זיכרון, כמו גם מחוסר הבנה של חשיבות הירידה לפרטים ולפרטי הפרטים במהלך העדות במשטרה ובהמשך בבית המשפט. אשר לאח - נוצר ספק, כאמור, אילו פרטים מהפרטים על אודותם ידע לספר נודעו לו מהנאשם ואילו פרטים נודעו לו מגורמים אחרים, למשל מפ'. מכל מקום, תהא הסיבה לחוסר ההתאמות אשר תהא - לא ניתן לבסס את הכרעת הדין על עדותם בלבד.

עוד מצאתי לדחות את הטענה לפיה פ' ואחיו של המתלונן ניסו לשבש את החקירה או לתאם פרטים לאחר האירוע, שכן ניתן להניח ששניהם היו נסערים לאחר האירוע, בפרט לאחר שראו את המתלונן ואת החבלות הרבות שנגרמו לו והדעת נותנת שביקשו לברר מה אירע לו ומי תקף אותו.

9. על פי עובדות כתב האישום, המבוססים על דברי המתלונן, הנאשם היה במקום יחד עם אנשים נוספים, שבהמשך אף הצטרפו לנאשם ותקפו אותו בצוותא.

ואולם, משנשאל המתלונן האם "מישהו ראה את האירוע", השיב בשלילה (עמ' 23 ש' 27). יש לציין שהמתלונן לא התבקש וממילא לא תיאר מיהם אותם אנשים שתקפו אותו, לא ידע לומר את מספרם, לא סיפר האם הנאשם קרא להם או האם הם אמרו לו משהו תוך כדי שתקפו אותו. משעומת המתלונן עם התשובה שמסר לשוטר שתיחקר אותו, לפיה היו במקום 4-5 אנשים, השיב: "אני לא ראיתי את האנשים, לפי הרעש הרגשתי". ודומה שכל מילה מיותרת.

באופן דומה גם עדויותיהם של פ' ושל אחיו של המתלונן אינן שופכות אור על הסוגיה שבמחלוקת. האח מסר שהמתלונן אמנם סיפר לו שהוכה על ידי מספר אנשים (עמ' 9 ש' 26). ואולם, מאחר שלא התבקש להרחיב בנקודה זו, לא ניתן היה לקבל ממנו תיאורים מפורטים יותר שיאפשרו לבחון את נכונות גרסתו. משנשאל בחקירה הנגדית האם אחיו סיפר לו מה היה מספר "הילדים" במקום, השיב שהוא אינו זוכר (עמ' 18 ש' 1).

אדם נוסף שנכח במקום בשלב מתקדם יותר של האירוע האלים היה אחיו של הנאשם, אולם גם מעדותו לא עולה שהיו במקום אנשים נוספים מעבר לנאשם.

אשר על כן, מאחר שעדותו של המתלונן נסמכת על השערות בלבד, ובהעדר תיאורים מפורטים או תמיכה ראייתית אחרת, נותר ספק האם המתלונן הותקף גם על ידי אנשים נוספים מלבד מהנאשם. בראייה רחבה יותר ניתן לומר שגרסתו של המתלונן בנוגע לנוכחותם או אי נוכחותם של אנשים נוספים במקום, משתלבת עם המסקנה שחלק מהתיאורים שמסר נובעים מהסקת מסקנות ולא מתיאור עובדות אותן קלט באחד מחושי.

10. בעייתיות נוספת עם עדות המתלונן נוגעת לתיאוריו בקשר לחלקו של כלבו של הנאשם באירוע, שכפי שנראה בהמשך, אף הם מתבססים על הסקת מסקנות.

סיכום ביניים:

11. נוכח כל האמור, מצאתי שלא ניתן להסתמך על עדותו של עד התביעה המרכזי, המתלונן, כעדות יחידה לצורך הרשעת הנאשם. על אף שלא מצאתי לקבוע שהמתלונן שיקר בעדותו, הרי שנוכח מכלול הנימוקים עליהם עמדתי לעיל, ובשים לב ליריעת המחלוקת בין הצדדים, מצאתי שעדותו טעונה חיזוקים ראייתיים משמעותיים שאינם בנמצא. מאחר שאין חולק על כך שהמתלונן הוכה על ידי הנאשם, הרי שאין די במסמכים הרפואיים ובתמונות המעידים על החבלות שנגרמו למתלונן כדי לקבל את גרסתו במלואה בנוגע לאירוע כולו מתחילתו ועד סופו.

כפועל יוצא מכך, בהעדר יכולת להתבסס על גרסת המתלונן לבדה, ומאחר שגרסאות הנאשם והמתלונן בכל הנוגע לתחילת האירוע הינן גרסאות סותרות, מצאתי שלא הונחו די ראיות כדי לבסס ממצאי עובדה בקשר לחלקו הראשון של האירוע. בכלל זה נותרו מספר שאלות ללא מענה, כמו למשל מי פנה אל מי ראשון, מי נתן למי מכה ראשון וביאזו דרך. בהקשר זה יש לציין שלאור גרסאות הנאשם והמתלונן לפיהן הם הכו האחד את השני, כאשר כל אחד מהם טוען שהתגונן, לא ניתן לשלול את האפשרות לכך שלפחות בתחילת האירוע התפתחה ביניהם תגרה, או כפי שהגדיר זאת הנאשם: "התחלנו מכות" (עמ' 113 ש' 6).

החלק השני של האירוע ובחינת עדות הנאשם

12. ואולם, ככל שהדבר נוגע לחלק השני של האירוע, כלומר - החלק שלאחר נפילתו של המתלונן, מצאתי שהמאשימה עמדה בנטל ההוכחה, והציגה די ראיות המצביעות על כך שהנאשם תקף את המתלונן.

13. הראייה המרכזית המבססת מסקנה זו היא דברי הנאשם עצמו במשטרה, המתיישים עם גרסת המתלונן. בחקירתו הראשונה של הנאשם במשטרה (ת/5), לאחר שתיאר שהמתלונן נתן לו את האגרוף הראשון (גרסה עליה חזר גם בבית המשפט - עמ' 107 ש' 24), סיפר הנאשם שהוא "ניער" את המתלונן שכן לא רצה "להיכנס לעימות של מכות". הנאשם הוסיף שלאחר מכן תפס אותו המתלונן בשתי רגליו, העיף אותו אחורה, ותוך כדי שהוא שרוע על הרצפה, נתן לו בעיטות לפנים (ש' 34-38).

ואולם, בניגוד לתיאורו הדרמטי של הנאשם, החבלות שנגרמו לו הינן קטנות ונקודתיות, תוצאה שאיננה סבירה בהינתן שאזור הפנים הוא אזור רגיש ביותר הכולל מספר איברים עדינים. למותר לציין שאין לנאשם כל תיעוד רפואי מכל סוג שהוא, וכל שהוצג הוא צילום בו נראים סימני שפשוף קלים במרפק ימין, סימן אדום קטן ביותר מתחת לעין שמאל, וסימן קטן ביותר בחלק הימני העליון של המצח (נ/1).

על כך יש להוסיף שבמהלך עדותו בבית המשפט, העצים הנאשם את תיאוריו בכל הנוגע למכות שספג מהמתלונן בתחילת האירוע, עובדה הפוגעת אף היא באמינותו. כך למשל טען הנאשם שקיבל מהמתלונן מספר אגרופים ואף בעיטה לפנים (עמ' 107-108). משנשאל מדוע לא אמר בחקירתו במשטרה שכאשר היה שכוב על הרצפה ספג מספר אגרופים מהמתלונן, השיב: "זו חקירה ראשונית. העירו אותי משינה, כל הגוף שלי כואב. אני במשטרה, מנסה לסיים הכול" (עמ' 113 ש' 8). ואולם, גם אם הייתי מקבל את גרסת הנאשם, הרי שעדין אין בה מענה לשאלה מדוע לא תיאר זאת בשתי החקירות הבאות (ת/6 ו-ת/7). יש לציין שהנאשם השתמש בהסברים תמוהים ובתירוצים מתירוצים שונים גם בהמשך עדותו בבית המשפט, כאשר התבקש להסביר "תוספות" ו"שיפוצים" לגרסתו במשטרה בנוגע לחלקים המצויים בליבת האירוע (ראו למשל דבריו בעמ' 114 ש' 29 - עמ' 115 ש' 4).

ואולם, תיאוריו אלו של הנאשם מתייחסים, כאמור, לחלק הראשון של האירוע, לגביו מצאתי שקיים ממילא ספק אשר לחלקם של הנאשם ושל המתלונן.

14. החשובה לענייננו היא גרסת הנאשם הנוגעת לחלקו השני של האירוע, כלומר לחלק בו גרם להפלתו של המתלונן ובהמשך הכה אותו. הנאשם נחקר במשטרה 3 פעמים. את גרסתו הראשית והראשונית, מסר במהלך חקירתו הראשונה (ת/5), בעוד שבחקירותיו הבאות (ת/6 ו-ת/7) לא הזכיר את האגרופים שלכאורה חטף מהמתלונן.

לגבי החלק השני של האירוע אמר הנאשם את הדברים הבאים: "לאחר מכן קמתי על הרגליים, החזרתי לו בדיוק המ (צ"ל "כמו" - ע.מ) שהוא עשה לי, התחלתי לתת לו מכות, נתתי לו אגרופים לפני, הוא נפל על הרצפה, שכב, ואז אחי אבי... הגיע והפריד בינינו, הבחור קם והלך" (ת/5 ש' 40-38). משנשאל מדוע אחיו היה צריך להפריד ביניהם כאשר המתלונן שכוב על הרצפה, השיב הנאשם: "הוא עצם עיניים אז התחלתי לתת לו סטירות שיתעורר כי לא ידעתי מה קרה לו... זה לא שהוא הפריד בינינו ממכות..." (ת/5 ש' 58-57). על העובדה שאחיו נאלץ להרחיק אותו מהמתלונן, חזר הנאשם מספר פעמים גם במהלך עדותו בבית המשפט (עמ' 113 ש' 30; עמ' 115 ש' 17-10; עמ' 116 ש' 8 ו-ש' 22-24; עמ' 117 ש' 17). נוסף על כך אישר הנאשם גם בבית המשפט שמטרת האגרופים שנתן למתלונן הייתה להרתיעו (עמ' 114 ש' 26).

מעבר לעובדה שהנאשם מודה שבשלב השני של האירוע הוא כבר לא התגונן מפני המתלונן, אלא החזיר לו, הרי שמגרסתו ניתן ללמוד שגם אם לטענתו נקט באותן פעולות אלימות בהן נקט נגדו המתלונן מוקדם יותר, הרי שבמבחן התוצאה, המכות שהיכה את המתלונן גרמו לו להתעלף, ומכאן שהיו חזקות ביותר, זאת בניגוד למכות שקיבל ממנו הנאשם מוקדם יותר, שלא רק שלא גרמו לעלפון, אלא שבקושי הותירו בו סימנים.

15. הנאשם הודה, כאמור, שהמשיך להכות את המתלונן גם לאחר שהמתלונן היה שרוע על הקרקע ללא יכולת תגובה (מכות אותן כינה "סטירות"). יש לציין שבחקירתו ניסה הנאשם להסתיר את העובדה שהמתלונן התעלף וכי המשיך להכותו לאחר שהיה שכוב על הקרקע, ורק כאשר נשאל שאלה מפורשת מדוע היה על אחיו להפריד ביניהם שעה שהמתלונן היה ללא יכולת תגובה, טען שניסה להעירו. נוסף על כך, ניתן לראות בשימוש שעשה הנאשם במילה "להפריד" לצורך תיאור מעשיו של אחיו, כניסיון לייפות את המציאות, כאשר בהמשך התברר שכלל לא היה צורך ב"הפרדה" בין השניים, במצב דברים בו ננקטה אלימות מצד הנאשם באופן חד צדדי ובשעה שהמתלונן שכב על הקרקע חסר אונים, ללא יכולת להגיב למכות שחטף מהנאשם.

בהקשר זה יש לציין שגרסתו של הנאשם בנוגע למכות שנתן למתלונן אינה אחידה. במקום אחד טען הנאשם שנתן למתלונן אגרוף שגרם למתלונן ליפול ולהתעלף (עמ' 114 ש' 28) וכי לאחר שנפל והתעלף נתן לו סטירות כדי לנסות להעירו מעלפון (ת/5). ואולם, במקום אחר טען הנאשם, בנסותו להסביר מדוע אחיו היה צריך להרחיקו מהמתלונן: "אני והוא הלכנו מכות, אחי בא וראה את הבן אדם שוכב, ברור שיעזור לו וירחיק אותי" (עמ' 115 ש' 17), כלומר שהמכות ביניהם המשיכו גם כאשר המתלונן היה שכוב על הקרקע.

מעבר לסתירה הפנימית, דבריו של הנאשם נסתרים אף ממקור חיצוני, שכן אחיו של הנאשם טען שלא ראה את הנאשם נותן סטירות למתלונן כדי להעירו או בכלל.

16. בעדותו בבית המשפט הרבה הנאשם להשתמש במילה "להתגונן" כדי להסביר כל פעולה בה נקט, זאת, כאמור, בניגוד לדבריו האוטנטיים במשטרה, בה השתמש בטרמינולוגיה אחרת שהרוח הנושבת ממנה היא "גמול" על מעשי המתלונן. ואולם, מבין השורות עולה שגם בבית המשפט השתמש הנאשם במספר ביטויים המלמדים על הלך רוחו האמתי במהלך האירוע, באופן המתיישב עם המסקנה לפיה הוא לא התגונן מפני הנאשם. תחילה, אישר הנאשם את דבריו במשטרה ש"החזיר" למתלונן (עמ' 113 ש' 14-15). בהמשך הסביר שניסה להרתיע את המתלונן. משנשאל כיצד ביקש להרתיע את המתלונן, השיב: "נתתי לו אגרופים בפנים, שאולי זה ירתיע אותו ויבין שאני לא אשתוק" (עמ' 113 ש' 19 וראו גם עמ' 114 ש' 26).

נוכח סתירות אלו ואחרות בגרסת הנאשם (למשל טענתו שהמתלונן תפס ברגליו והפילו), מצאתי להעדיף את הגרסה שמסר בחקירתו הראשונה (ת/5) המלמדת על הפעולות שנקט כלפי המתלונן, על כוונתו ועל הלך רוחו.

17. על כך יש להוסיף שלמרות טענת הנאשם לפיה הוא זה שהותקף על ידי המתלונן, הוא לא פנה למשטרה ולא הגיש נגדו תלונה. במהלך חקירתו הסביר הנאשם את התנהלותו בחוסר האמון שיש לו כלפי המשטרה (ת/5 ש' 78). על אף שאין בעצם הפניה למשטרה כדי לבסס אשם כלפי הצד השני, הרי שהצטברותה של נסיבה זו ליתר הנסיבות, מחזקת את מארג הראיות נגד הנאשם.

18. עדותו של אחיו של הנאשם אבי (אלמנאו) הייתה מורכבת, ויש להתייחס אליה במשנה זהירות. מדובר במי שכעס על אחיו לאחר האירוע ולא דיבר עמו תקופה ארוכה, ומנגד, ניכר היה שבמהלך עדותו בבית המשפט, ניסה לעשות כל שביכולתו כדי לסייע לו (לדבריו: "באינטואיציה אני צריך להגן על אח שלי במשפט..."). (עמ' 79 ש' 22). אינדיקציות לרצונו של העד לסייע לנאשם ניתן לראות, בין היתר, גם בחוסר רצונו להגיע לעדות, עד כדי צורך בהוצאת צו הבאה נגדו, ובבחירתו למסור גרסה הסותרת את דבריו במשטרה, באופן שהביא להכרזתו כ"עד עוין" והגשת אחת מהודעותיו במשטרה (ת/12).

כך, בעדותו בבית המשפט סיפר אבי שראה תחילה את הנאשם והמתלונן מדברים ומיד לאחר מכן רבים (עמ' 73), בעוד שבמשטרה התיאור הראשון שמסר היה: "כשחזרתי...ראיתי בחור שוכב ואח שלי עומד מעליו, לא ראיתי את אחי מרביץ לו, האינסטינקט הראשון שלי היה לתפוס את אחי ולעלות אתו הביתה". יש לציין שלאורך כל עדותו בבית המשפט, כמו גם הודעתו במשטרה, לא מסר העד ולו תיאור אחד של המתלונן תוקף את הנאשם, אולם מנגד, סיפר שראה את הנאשם תוקף או מנסה לתקוף את המתלונן: "כשהתגוששו הבן אדם (המתלונן - ע.מ) היה ברצפה, שכב, אח שלי בא לבעוט בו ואיך שבא לבעוט בו תפסתי אותו. קשה לי להסביר לך איך" (עמ' 77 ש' 13-14).

מכאן, שגרסת האח, שממילא מצאתי לתת לה משקל נמוך ביותר, לא רק שלא תומכת בגרסת הנאשם, אלא שהיא אף תומכת בחלקה בגרסת המתלונן.

הגנה עצמית - האמנם?

19. טענת ההגנה המרכזית היא תחולתה של הגנת "ההגנה העצמית". עוד טרם ניכנס לניתוח התנאים השונים לקיומה של ההגנה, אבהיר שקיים קושי מובנה בקבלת טענת הנאשם לפיה מעשיו חוסים תחתיה, זאת בשים לב לפער

הקיים בין תיאור העובדות, על פי גרסתו, לבין ראיות חיצוניות אובייקטיביות בדמות התיעוד הרפואי והתמונות. כך למשל, על פי גרסת הנאשם הוא אמנם חבל במתלונן, אולם בכל תיאוריו לא הזכיר פגיעה כלשהי בצווארו, איבר עליו נראות חבלות רבות. בהעדר יכולת לתת אמון מלא בגרסת הנאשם הנוגעת לכל עובדות כתב האישום, למן תחילתו של האירוע ועד סופו, וכאשר נמצאו סתירות בין גרסתו לראיות חיצוניות, קשה עד מאוד להידרש לטענותיו בדבר תחולתה של ההגנה.

20. סעיף 34 לחוק מורה כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

21. מהוראות החוק והפסיקה עולה שנדרשים ששה תנאים לשם הקמתו של סייג ההגנה העצמית, ואלו הם: האחד, קיומה של תקיפה שלא כדין; השני, קיומה של סכנה מוחשית לפגיעה בחייו, בחירותו או ברכושו, של האדם המתגונן או של זולתו; השלישי, מיידיות, דהיינו - "על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה" [ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.2006), פסקה 13]; הרביעי, שהאדם המתגונן לא הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים; החמישי, מיידיות, כלומר נדרשת פרופורציה, או "יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה" [ע"פ 4784/13 ניר סומך נ' מדינת ישראל (18.2.2016), פסקה 162 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (להלן: ענין סומך)]; השישי, קיומה של נחיצות, קרי - טענת הגנה עצמית תקום לו לאדם רק כאשר לא הייתה לו אפשרות להדוף את התקיפה בדרך אחרת, פחות פוגענית.

נפנה לבחון עתה האם התקיימו התנאים בעניינו.

22. התנאי הראשון - התקיפה - לצורך הדיון אניח לטובת הנאשם, מבלי לקבוע מסמרות, שהוא הותקף תחילה על ידי המתלונן, עובדה שכאמור קיים ספק לגביה, וכי הוא ניצב בפני סכנה אותה ראה כ"מוחשית", לאחר שלדבריו חטף 3 אגרופים מהמתלונן בעת שהיה שיכור.

23. התנאי השני - קיומה של סכנה מוחשית. בעניין זה נפסק שעל מנת שהסכנה תחשב למוחשית, עליה להיות "סכנה ממשית שקיימת הסתברות גבוהה שתתממש", ולא סכנה "ערטילאית או רחוקה" [ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל (22.2.2007) פסקה 15.ד]. לדברי הנאשם הוא חטף מהמתלונן שלושה אגרופים. מהתמונות עולה שהאגרופים לא הותירו בגופו של הנאשם סימנים, או שהותירו סימנים מזעריים. מכאן עולה שככל שהמתלונן היה ממשיך להכותו, פוטנציאל הסכנה שהיה נשקף לנאשם לא היה גבוה, בפרט שעה שהמתלונן לא אחז בנשק קר או חם או בחפץ אחר בידו, ושעה שיכול ושכרותו השפיעה, בין היתר, על מהירות תגובתו.

24. התנאי השלישי - מיידיות. כידוע, על מנת לעמוד בדרישת המיידיות, על המעשה ה"מוצדק" להתבצע לכל המוקדם כאשר הסכנה כבר קרובה, ולכל המאוחר כאשר הסכנה או חלקה עדיין קיימת ולא מאוחר מדי (עניין סומך, פסקה 165).

הן מדברי הנאשם עצמו והן מדברי אחיו, עולה שהנאשם המשיך להכות את המתלונן גם כאשר הוא היה שכוב על הרצפה. כפי שראינו, בעוד שהנאשם הודה שנתן למתלונן מספר סטירות, העיד אחיו על כך שהנאשם ניסה לבעוט בו (עמ' 83 ש' 14-15).

ואולם, חשובים מאלו הם דברי הנאשם עצמו שבמו פיו בחקירתו הראשונה (ת/5) שלל את קיומו של התנאי, כאשר הבהיר שמעשיו נעשו מתוך מטרה "להחזיר" מכות למתלונן, באותו אופן בו תקף אותו המתלונן, לטענתו, מוקדם יותר. נכון הדבר שבבית המשפט ניסה הנאשם להסביר שהמכות שנתן למתלונן נועדו למנוע את המשך התקיפה מצד המתלונן. עם זאת, אשוב ואזכיר שמצאתי שלא ליתן כל אומן בגרסתו הכבושה של הנאשם בבית המשפט, שנועדה להיטיב את מצבו, לאחר שב-ת/5 לא הזכיר כלל את העובדה שהמתלונן נתן לו 3 סטירות.

25. התנאי הרביעי - תרומתה של התנהגותו הפסולה של המתלונן - כאמור, מצאתי לתת לנאשם ליהנות מהספק בכל הנוגע לתחילתו של האירוע. בהיעדר יכולת להכריע האם גרסתו של המתלונן לפיה הנאשם התגרה בו היא הגרסה הנכונה, או שמא דווקא גרסתו של הנאשם שטוען שהמתלונן הוא זה שהתגרה בו משקפת את מצב הדברים לאשורו, אין אפשרות לדון ולהכריע בקיומו של תנאי זה.

26. התנאי החמישי - פרופורציה בין הנזק שצפוי היה להיגרם מפעולתו של התוקף, לבין הנזק שצפוי היה להיגרם מפעולתו של הנתקף. בעניין זה נקבע בעניין סומך (פסקה 169) כי "הפרופורציה הנדרשת היא 'גמישה' במהותה, ואינה מחייבת הלימה מלאה בין הנזק הצפוי לתוקף לבין הנזק הצפוי לנתקף: "דוגמה בולטת לגמישות זו של דרישת הפרופורציה היא ההנחה המקובלת כי הפעלת כח מגן קטלני מוצדקת גם כשהסכנה לנתקף אינה מוות אלא נזק גופני חמור" (סנג'רו, עמודים 204-205) " (ההדגשות במקור - ע.מ). במקרה שלפנינו לא מתקיים התנאי, שכן ככל שהמתלונן היה ממשיך לתקוף את הנאשם, היה נגרם לנאשם נזק שאינו חמור, בשים לב לעצמת המכות שקיבל לטענתו מהמתלונן עד אותו שלב, ובהינתן שהתקיפה בוצעה בידיים חשופות, וללא שימוש בנשק קר או בחפץ.

27. התנאי הששי - נחיצות. בעניין סומך (פסקה 170) נקבע שלדרישת הנחיצות שני פנים: "נחיצות איכותית, בגדרה נבחנת השאלה האם עמדו לפני הנתקף חלופות נוספות, פוגעניות פחות, לשם הדיפת התקיפה. כך, למשל, אם די בירי אזהרה לאוויר לשם הדיפת התוקף ונטרול הסכנה, יהא הירי בגופו בלתי-נחוץ מבחינה איכותית; ונחיצות כמותית, בגדרה נבחנת מידת הכוח המגן שהפעיל הנתקף".

בחינת מבחני המשנה מובילים למסקנה לפיה הנאשם לא עמד באף לא אחד מהם. אשר לנחיצות האיכותית, לנאשם עמדה אלטרנטיבה לעזוב את המקום [ראו והשוו ע"פ 3490/13 סורי אבראהים נ' מדינת ישראל (19.8.2015)]. אשר לנחיצות הכמותית, לא ניתן להתעלם מהחבלות הרבות שנגרמו למתלונן, מבלי שלנאשם היה הסבר מניח את הדעת לקיומן, כאשר מנגד לנאשם לא נגרמו חבלות משמעותיות, כאשר גם לעובדה זו לא היה לו כל הסבר.

על מצבו הרפואי של המתלונן לאחר המפגש שלו עם הנאשם ניתן ללמוד, מלבד התמונות והתיעוד הרפואי, גם מעדות

אחיו של המתלונן, שהעיד על מצבו הפיזי מיד לאחר האירוע. האח תיאר שכאשר המתלונן חזר הביתה: "המתלונן היה) מעולף, לא מדבר שום דבר, התחלנו להפוך אותו כלום לא ידבר שום דבר ממש המצב שלו היה על הפנים כולו דם" (פרוט' עמ' 9 ש' 33-32). במקום אחר אמר שהמתלונן היה "כולו דם מפוצץ שריטות... הפכתי אותו ממש שלולית של דם על המיטה..." (עמ' 8 ש' 17-18). בהמשך סיפר ששתי שיניו של המתלונן נפלו לו (עמ' 10), וכן שהנאשם הקיא דם וכל הפה שלו היה מלא בדם. האח עמד על כך שראה את פיו של המתלונן מלא דם, גם כאשר נאמר לו שבתיעוד הרפואי לא נרשם שהמתלונן הקיא דם (עמ' 11). דברי אחיו של המתלונן בנוגע לחבלות לא התיישבו במאת האחוזים עם התיעוד הרפואי, אולם הוא עמד על כך שסיפר על מה שראה במו עיניו. בנקודה זו יש לציין שעל אף שנתרו בי ספקות אשר לדברים ששמע האח מהמתלונן בכל הנגוע לאירוע עצמו, הרי שמצאתי לתת אמון מלא בתיאורים שמסר בכל הנוגע למצבו הפיזי של אחיו ולתיאור מראהו, זאת לאחר ששב וחזר עליהם לאורך עדותו מספר פעמים, באופן המצביע על החותם שהם הותירו בו.

28. אך מובן מאליו הוא שמצבו הרפואי של הנפגע, והשוואתו למצבו הרפואי של הפוגע, אינם חזות הכול, ואין בהם, כשלעצמם, כדי לקבוע איזה צד למעשה האלים היה התוקף ואיזה צד היה המתגונן. דוגמאות בולטות לכך ניתן לראות במספר פסקי דין שהוגשו מטעם ההגנה, בהם על אף שהנזק שנגרם למתלונן, לעתים מוות, היה חמור יותר מהנזק שנגרם לנאשם, הוכרה בכל זאת הגנת "הגנה עצמית" [ראו למשל עניין סומך]. ואולם, עמדתי היא שהדברים שונים כאשר מדובר באירוע הדדי, כטענת הנאשם, בו שני הצדדים הכו האחד את השני, ללא שימוש בנשק קר או חם. במצב דברים זה, יש משמעות רבה למספר הפגיעות שנגרמו לצדדים, כמותם, וחומרתם, ויש בהם כדי ללמד על הצד החזק והאלים יותר. כאמור, מהתמונות שהוצגו, כמו גם מהתעודות הרפואיות של המתלונן, עולה שהמתלונן נחבל במקומות רבים בגופו, ובכלל זה נגרמו לו שריטות וחבלות רבות וצפופות המכסות חלקים ניכרים מהפנים והצוואר, וכן חבלות ברפה, במצח, בחזה ובגב. גם אם הייתי נכון לקבל את טענת ההגנה לפיה החבלות אינן ברף חומרה גבוה, וכי לא נגרם למתלונן נזק שהצריך המשך טיפול ומעקב, הרי שלא ניתן להתעלם מכמות החבלות שנגרמו לו, כאמור במקומות שונים בגוף, שיש בהם כדי להעיד על מספרם הרב של המכות אותן ספג מהנאשם. נשוב ונזכיר שחבלות אלו עומדות אל מול החבלות הקלות ביותר שנגרמו לנאשם: אחת במרפק, אחת במצח ואחת מתחת לעין שמאל (נ/1) [על דחיית טענת הגנה עצמית בשל מספר הפגיעות בגוף הנאשם ראו והשוו פסקה 2 לפסק דינו של השופט ג' ברך בע"פ 1713/95 בוריס פרידמן נ' מדינת ישראל (12.3.1996), שהוגש מטעם ההגנה (להלן: עניין פרידמן)].

למותר לציין שהנאשם התקשה להסביר את החבלות החמורות שנגרמו למתלונן (עמ' 136), ובשלב מסוים אף טען שהחבלות שנגרמו לו (לנאשם) לא צולמו כראוי (עמ' 137 ש' 24). דברי הנאשם תמוהים, שכן התמונות שהוגשו ברורות. מעבר לכך, הדעת נותנת שככל שהיו נגרמים לו נזקים נוספים, היה נזקק לטיפול רפואי ולכל הפחות מסב את תשומת לב החוקר לחבלות על מנת שיצלמן.

29. לסיכום נקודה זו ניתן לומר שממכלול הראיות עולה באופן ברור שגם אם המתלונן התגרה בנאשם, ואף תקף אותו ראשון, כגרסת הנאשם, הרי שבשלב מסוים עבר הנאשם מהגנה למתקפת נגד והיכה את המתלונן באופן שהותיר בו את החבלות הרבות על גופו.

ב"כ הנאשם הפנה לדברי השופט י' קדמי בעניין פרידמן בפסקה 5, לפיהם ישנן נסיבות בהן אין מקום לפצל למרכיביה "סדרת מעשים" אותם מבצע אדם כחלק מהפעולות בהן הוא נוקט על מנת להגן על עצמו, ויש לבחון את סדרת מעשיו כ"מכלול אחד", גם אם ניתן לפצלה באופן מלאכותי. ואולם, במקרה זה הנאשם עצמו הוא ש"פיצל" את מעשיו ואיבחן

בין החלק הראשון, לבין החלק בו החל "להחזיר" למתלונן.

נוכח כל האמור, דין הטענה בדבר קיומה של ההגנה המשפטית של "הגנה עצמית" להידחות.

עבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בחיה

30. בכתב האישום נטען שכלבו של הנאשם שרט את המתלונן. ואולם, מגרסאות המתלונן ואחיו לא מתקבלת תמונה ברורה אשר למעורבות הכלב בתקיפה. תחילה יש לציין שמכתב האישום לא עולה שהכלב נשך את המתלונן, זאת למרות עדות אחיו של המתלונן לפיה המתלונן אמר לו שהכלב התחיל לנשוך אותו (עמ' 9 ש' 15-16). ואולם, האח לא היה בטוח בדבריו בעניין הנשיכה (עמ' 14) ויתכן שכשאמר שאחיו אמר לו שהכלב נשך אותו, התכוון לכך שהכלב גרר אותו (חיזוק לכך ראו בדבריו בעמ' 16). בהמשך שוב שינה האח גרסתו ותיאר שאחיו סיפר לו שהכלב נשך אותו. משנשאל מדוע לא סיפרו על כך בבית החולים, שאז היה ניתן לתת למתלונן זריקה, לא מסר הסבר לכך, אולם חזר ומסר תיאור של משיכה בלבד, "יתכן שבמכנס בלבד" וטען שלכן לא נשאר סימן על רגלו של המתלונן.

במצב דברים זה, מעבר לעובדה שאין מדובר בעדותו של עד שראה את האירוע בעיניו שלו, אלא בעד שמעיד על אמרתו של אחיו, שהיה קורבן עבירת אלימות, הרי שממילא המשקל שניתן לתת לעדותו הינו נמוך ביותר, זאת בשים לב לחוסר הבהירות, לשינוי הגרסאות ולהשמטת פרטים חשובים במהלך העדות. כפי שציינתי מוקד יותר, הגם שאינני קובע שהעד שיקר, הרי שהגרסה הכוללת שמסר הותירה ספק גם בקשר למלל המדויק שנאמר לו על ידי המתלונן בכל הנוגע לחלקו של הכלב באירוע.

31. אשר למתלונן עצמו, ניתן לקבוע שגם גרסאותיו בעניין מעורבותו של הכלב באירוע אינן עקביות. המתלונן אישר שאמר לאחיו שהכלב נשך אותו, אולם מדבריו ניתן להבין שמקורה של אמירה זו בהסקת מסקנות, לאחר שראה את החבלות שנגרמו לו. בהמשך שינה המתלונן את גרסתו וטען שהכלב תפס אותו ברגלו והפיל אותו, אולם לא גרר אותו. ואולם, משעומת עם העובדה שאחיו אמר שהמתלונן אמר לו שהכלב גרר אותו, השיב: "אחרי שאיבדתי הכרה ולא יודע מה קרה שם" (עמ' 27-28).

מהאמור עולה שנוכח גרסאות המתלונן ואחיו, לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי בנוגע לחלקו של הכלב בתקיפה.

יש לציין שגם מעדותה של פ' עלה שדבריה מבוססים יותר על הסקת מסקנות ופחות על עובדות. פ' תיארה את הבהלה שחשה כאשר ראתה את החבלות על גופו של המתלונן, ובכלל זה שריטות, עיניים כחולות ממכות, שן מתנדנדת. לגבי השריטות בצוואר אמרה שהן לא נראות כמו שריטות הנגרמות מבן אדם, אלא שריטות הנגרמות מכלב. מאידך גיסא, מחקירתה הנגדית של פ' עלה שהיא לא סיפרה לחוקר במהלך העדות הראשונה על כך שהמתלונן סיפר לה שהותקף על ידי כלב. נוכח חשיבותו של פרט זה, הרי שאי אזכורו במהלך העדות, מבלי שניתן לכך הסבר מניח את הדעת, מעורר לכל הפחות תמיהה.

32. לסיכום נקודה זו - הרושם המתקבל מעדותו של המתלונן היא שהכלב היה מעורב בצורה כלשהי באירוע, אולם נוכח ריבוי הגרסאות, לא ניתן לקבוע באיזה אופן. במסגרת עדותו הבהיר המתלונן בצורה משכנעת שבמהלך האירוע

אמנם חטף מכות הגונות מהנאשם, אולם החשש הגדול ביותר שלו היה דווקא מהכלב (עמ' 19 ש' 29-30; עמ' 21 ש' 1; עמ' 30 ש' 22-23; עמ' 38 ש' 16). לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהמתלונן, אינני סבור שהוא שיקר בנוגע לתיאורים הנוגעים לחששו מהכלב. על עצם נוכחות הכלב במקום סיפר גם לאחיו, כאחת האמרות הראשונות שמסר לאחר האירוע. לא נעלם מעיני שבתשובתו בעמ' 30 מסר המתלונן שהכלב נשך אותו בצוואר, אולם ביתר התשובות שמסר עמד על כך שהכלב לא נשך אותו אלא רק שרט אותו. עם זאת, מאחר שהמתלונן לא מסר תיאור ברור ומפורט של מעשיו של הכלב, או פרטים המלמדים על קיומו של מגע בינו לבין הכלב (למשל שהרגיש את משקל גופו של הכלב, את ציפורניו, הריח את ריח גופו, שמע מקרוב נהמות וכיו"ב), מצאתי שנותר ספק האם הכלב אכן בה עמו במגע בכלל והאם שרט אותו בפרט.

33. ואולם, בכך לא די, שכן הנאשם הואשם בעבירה נוספת הקשורה לכלב.

הנאשם טען במענה לשאלה כללית שהוא "כל הזמן" יוצא עם מחסום ורצועה, שכן מדובר בכלב מסוכן שחייב להיות עם מחסום (עמ' 110 ש' 26-31). הנאשם לא נשאל על ידי מי מהצדדים האם בלילה המדובר היו לכלב מחסום ורצועה כנדרש. על אף האמור, מאחר שמדברי הנאשם עולה שהוא שחרר את הכלב, לטענתו בחצר מגודרת, ניתן לקובע ממצא עובדתי לפיו הכלב היה ללא רצועה במהלך האירוע (עמ' 133 ש' 28).

34. לטענת הנאשם, בזמן האירוע הכלב היה בגינה סגורה וכלל לא נכח בקרבת הנאשם והמתלונן במהלך האירוע. גרסה זו מתקשה אני לקבל זאת ממספר טעמים. האחד, הנאשם לא הזכיר עובדה זו בשתי חקירותיו הראשונות במשטרה (ת/5-ת/6), והיא נמסרה על ידו לראשונה רק בחקירתו השלישית, 5 ימים לאחר האירוע ולאחר שנעצר (ת/7). מעבר לכך, מדברי הנאשם עצמו ניתן להבין שהכלב היה קרוב אליו, שכן, לדבריו, הוא חיכה שהכלב יעשה את צרכיו (כלומר ראה אם עשה או לא עשה) ו"זירז" אותו בכך שאמר לו "פיפי, קקי", באופן שגרם למתלונן לחשוב שהדברים מופנים אליו. השני, בחקירתו השנייה אישר הנאשם מפורשות שהכלב היה עמו בזמן התגרה (ת/6 ש' 19-20); השלישי, משנתבקש הנאשם להסביר את הסתירה בין גרסאותיו, אישר ש"יכול להיות" שאמר במשטרה שהכלב היה עמו, ובהמשך אמר שיכול להיות שהתבלבל כשאמר שהכלב היה עמו בזמן התגרה בינו לבין המתלונן, ושיתכן שלא הבין את החוקר (עמ' 123 ש' 29 - עמ' 124 ש' 26). למותר לציין שגרסתו הכבושה של הנאשם ותשובותיו המבולבלות שנבעו מניסיונו להסביר את הסתירה בין גרסאותיו השונות במשטרה ובבית המשפט, מעמידות בסימן שאלה גדול את מהימנות דבריו; הרביעי, אחיו של הנאשם, אלמנאו, אומר בהודעתו במשטרה שבנקודת הזמן בה הגיע למקום, לקראת סוף האירוע האלים, הכלב נכח במקום (ת/12 ש' 25-26). אלמנאו ביקש להוסיף שהכלב לא נשך את המתלונן, אולם אין בכך כל רבותא כאשר עניין זה לא יוחס לכלב או לנאשם מלכתחילה. על גרסתו זו חזר האח גם במהלך עדותו בבית המשפט (עמ' 80 ש' 18), והוסיף שהכלב גם נבח במהלך האירוע (עמ' 82). גם במהלך חקירתו הנגדית עמד האח על כך שהכלב נכח במקום, ומשנשאל מדוע לא אמר שהכלב לא היה במקום, השיב: "כי זה לשקר. למה לי לשקר אם הכלב היה שם?" (עמ' 87 ש' 18). תגובת הנאשם לדבריו אלו של אחיו, בהיותם הסותרים את גרסתו, הייתה שגם אחיו לא אמר אמת (עמ' 128 ש' 8-9).

35. הנאשם הודה שלאחר שירד עם הכלב מביתו, הוריד לו את הרצועה ואת המחסום (עמ' 143), ודבריו מתיישבים אף עם גרסת אחיו שהעיד על כך שהנאשם שחרר את הרצועה והכלב לא ברח מהמקום (עמ' 81). בהסתמך על דברי המתלונן, המחוזקים בגרסת אחיו של הנאשם, ניתן לקבוע שהכלב היה יחד עם הנאשם לפחות בשלב כלשהו

של הריב, כאשר הנאשם לא נקט בפעולה כלשהי על מנת להרחיקו ממנו בזמן הריב ביניהם. על אף קיומו של ספק בכל הנוגע לחלקו של הכלב בתקיפה, הוכח על ידי המאשימה שהנאשם לא נקט בצעדי זהירות על מנת למנוע אפשרות למגע בין הכלב, המוגדר כ"כלב מסוכן", לבין המתלונן, כל זאת בשעה שהרישיון להחזקת הכלב לא היה בתוקף.

36. למעלה מן הצורך אציין שהנאשם הסתבך בתשובות שמסר בכל הנוגע לביטול רישיון הכלב על ידי הווטרינר העירוני. בחקירתו השנייה במשטרה (ת/6 ש' 14) מסר שלא קיבל את הודעת הביטול עקב כך שהיה עצור באותו מועד. בבית המשפט טען הנאשם שהיה במעצר בית בחודש ינואר 2019, המועד בו ביטל הווטרינר את הרישיון. בהמשך טען שכל הדואר מגיע לבית אמו שאינה יודעת לקרוא עברית, וכי הוא גר מחוץ לבית אמו כבר 6-7 שנים. גרסה זו עומדת בסתירה לגרסה אחרת שמסר, לפיה הוא התגורר בבית האם במשך כשנתיים, גם במועד בו בוטל הרישיון (עמ' 110 ש' 9).

משהתבקש הנאשם להסביר את הסתירות בתשובותיו, ולאחר שעומת עם העובדה שמעצר הבית בו היה נתון הסתיים בחודש ינואר 2019, בעוד שרישיון החזקת הכלב בוטל עוד בחודש אפריל 2018 (ת/11), הסתבכו תשובותיו אף יותר. מעבר לסתירות בגרסאות הנאשם בהקשר זה, אין בידי לקבל את טענתו זו גם מן הטעם שממילא חובת חידוש הרישיון מוטלת על בעל הכלב והוא האחראי לחדשו בזמן. הדברים יפים פי כמה כאשר גם לדברי הנאשם הוא נתקל בעבר בבעיה דומה, אז נאלץ לנסוע לווטרינר ולחדש את הרישיון (עמ' 122-123).

37. לקראת חתימה אציין שב"כ הצדדים מיקדו ראיותיהם וטענותיהם בעניינים נוספים - כמו למשל הכסף שנעלם למתלונן לאחר האירוע, לקיחת מפתחות הרכב של המתלונן, סתירות בין עדי התביעה בקשר לנושאים משניים, בקשת הסליחה של אמו של הנאשם, המועד המדויק בו התרחש האירוע, וכיו"ב עניינים שלא עומדים בליבת האירוע והם אינם נחוצים לצורך הכרעה בסוגיות שבמחלוקת, בפרט לאחר שמצאתי להתבסס לצורך הכרעת הדין על חלקים מעדותו של הנאשם, אותם מצאתי אותנטיים וראשוניים, ולא על עדותו של המתלונן לבדה או על חלקים אחרים מעדות הנאשם, שהיו בבחינת עדות כבושה או שנסתרו על ידי ראיות חיצוניות.

סוף דבר

38. אם ניתן היה לסכם את הכרעת הדין בפסקה קצרה, הייתי משתמש בתשובותיו של הנאשם לשאלות שנשאל בעמ' 140 לפרוטוקול ש' 8-13:

ת. חבל לי שהגענו למצב הזה, מה אתה (צ"ל - את) רוצה שאני אגיד שאני מתנצל? הוא הביא אותי למצב הזה, לא רציתי להגיע למצב הזה.

ש. הגזמת באירוע

ת. לא הגזמתי באירוע

ש. האלימות שנקטת לא הייתה חסרת פרופורציות?

עמוד 13

כפי שפורט לעיל, ובהעדר יכולת להסתמך על דברי המתלונן כעדות יחידה, מצאתי שהתעורר ספק לגבי ההתרחשות בתחילת האירוע, ומכאן שמוכן אני להניח לטובת הנאשם שאכן לא רצה להגיע "למצב הזה". ואולם, כפי שעלה מתשובותיו של הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה, בדברי אחיו, ובניסיונותיו הכושלים להסביר סתירות בעדותו בבית המשפט, הרי שלכל הפחות תגובתו הייתה מוגזמת וחסרת פרופורציות.

39. בנסיבות אלו מצאתי להרשיע את הנאשם בתקיפת המתלונן, כאשר מעשיו גרמו למתלונן ליפול על הרצפה עד כדי עלפון, כאשר המכות לא חדלו גם כאשר המתלונן היה שרוע על הקרקע. לא הוכח שהתקיפה הייתה בצוותא עם אנשים אחרים וקיים ספק בנוגע לחלקו של הכלב בתקיפה. עוד אני קובע שמעשיו של הנאשם גרמו לחבלות בגופו של המתלונן.

נוסף על כך מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בחיה.

ניתנה היום, י"ד שבט תש"פ, 09 פברואר 2020, במעמד הצדדים